Münchhausen báró csodálatos kalandjai

2

Tisztelt vadásztársak, kedves barátaim! Amióta utoljára összejöttünk, sok minden történt. Velem különösen kegyes volt a sors, oly sok kalandot éltem át. Volt úgy, hogy hajszálon függött az életem, de a lélekjelenlét és a bátorság mindig átsegített a bajokon. Volt részem őfelsége a cár kitüntető barátságában, elnyertem az angol király bizalmát és busás jutalmát. Láttam szarvast a fejéből kinőtt cseresznyefával, nyolclábú nyulat, dühös vadkant – hajszál híján felnyársalt. Láttam félbevágott lovat, melyet összevarrtak és teljesen meggyógyult. Szóval sok különös és érdekes kalandon mentem keresztül. Jól tudom, alig várjátok, hogy folytassam a történeteket. Rajta hát! Telt kancsó mellett sokkal kellemesebb.

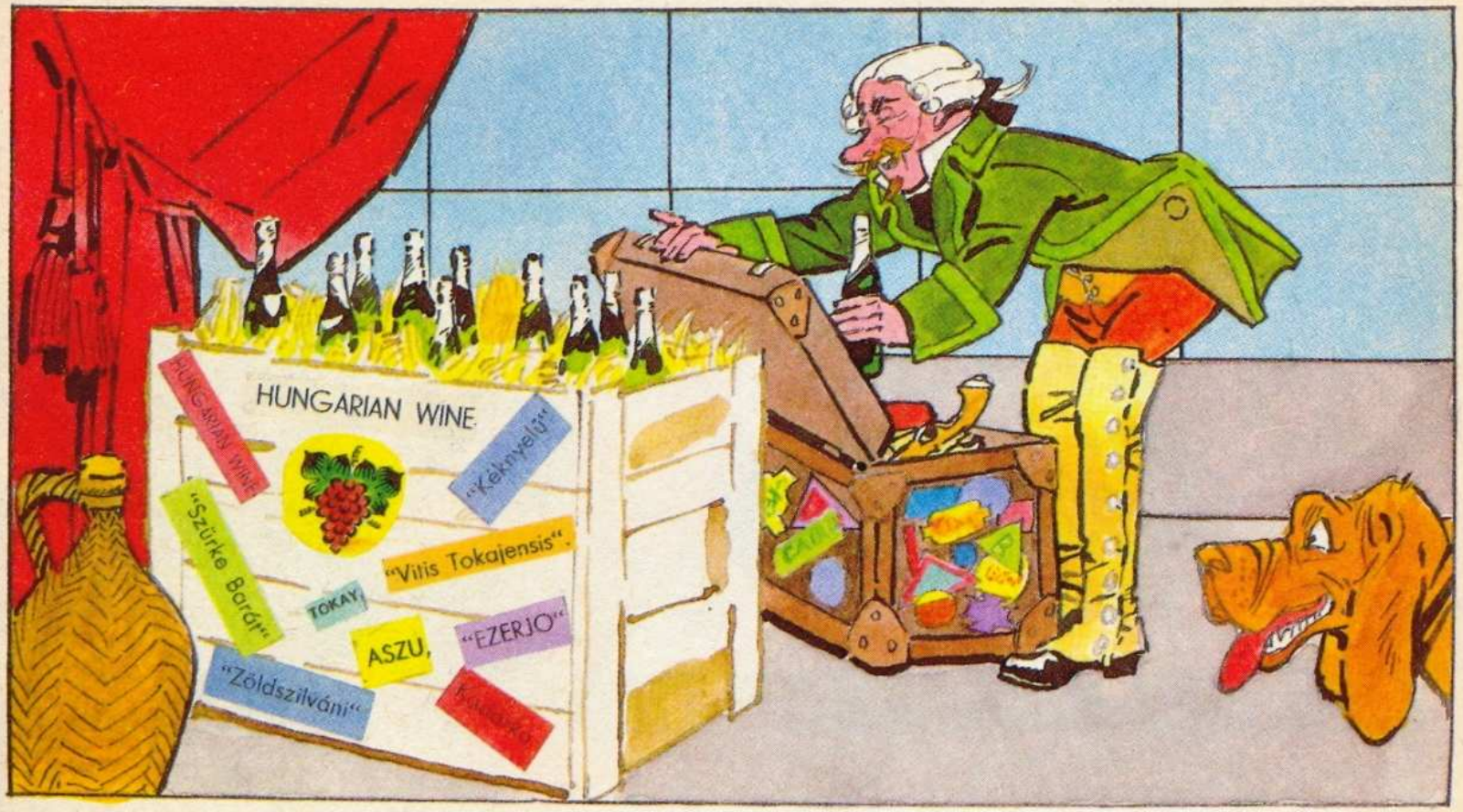

Bizonyára emlékeztek, hogy az angol király a Gibraltár védelméért tett szolgálataimért kinevezett belső titkos tanácsosává. Hamarosan magához kéretett és megbízott egy különösen fontos feladattal. Konstantinápolyba kellett utaznom, hogy felkeressem a török szultánt és diplomáciai tárgyalásokat folytassak. Mint uralkodóm mondotta, a tárgyalások sikere létfontosságú az angol birodalom számára. No, gondoltam, ha már ilyen nagy úrhoz utazom, nem mehetek üres kézzel. Tudomásomra hozták, hogy a fényestekintetű szultán – annak ellenére, hogy hite tiltja – nagy kedvelője a finom boroknak. Fenséges úrnak fenséges italt! Teleraktam hát világjáró útiládámat a legjobb évjáratú borokkal.

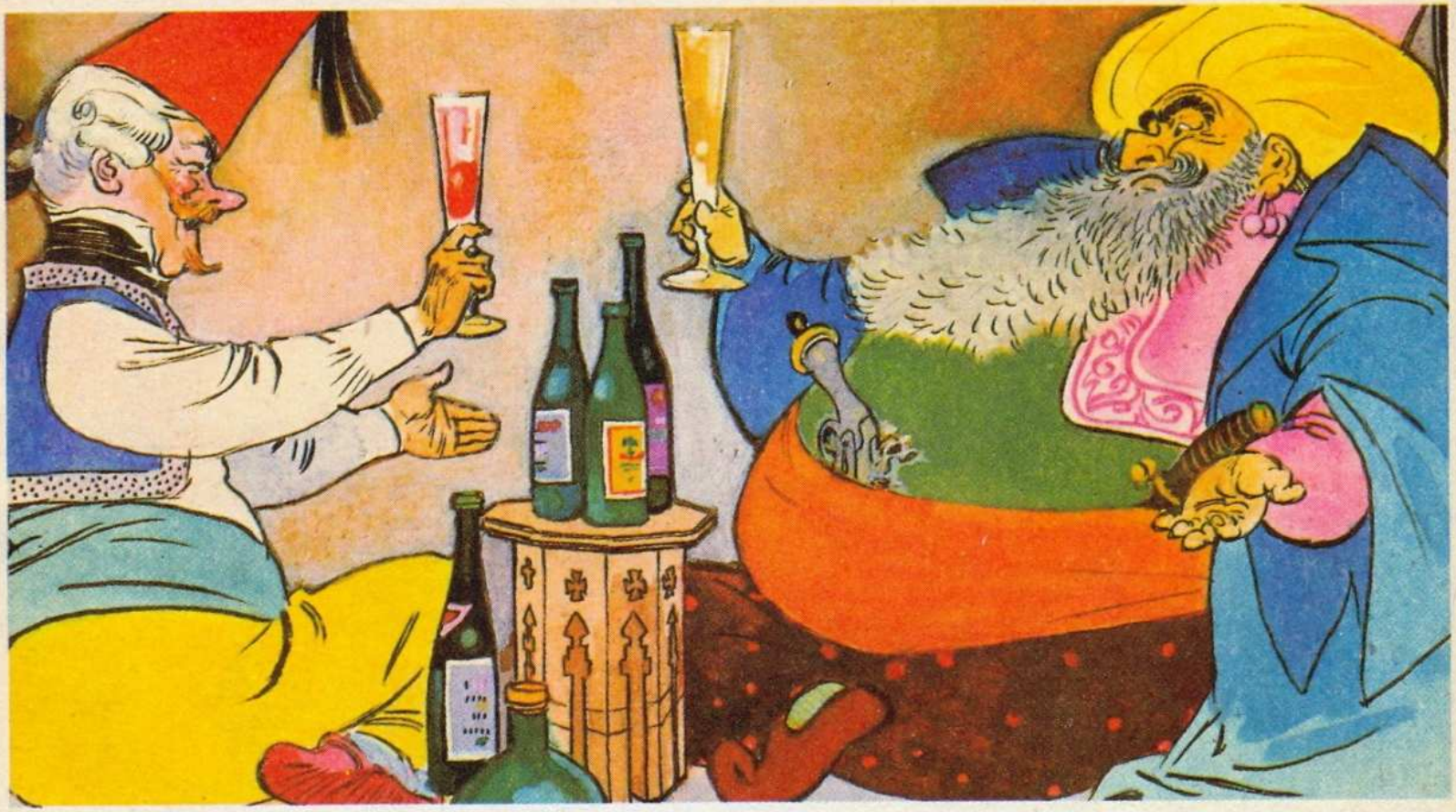

Másnap reggel indultam útnak. A király egyik leggyorsabb hajójával utaztam. Elhagytuk a kikötőt, irány Konstantinápoly. Két szolgámat is magammal vittem, akik egy korábbi utam során csatlakoztak hozzám. Az egyiknek Herkules volt a neve, a másiknak Szélfúvó. Nagy szolgálatot tettek nekem, erről lesz majd még szó. Néhány nap alatt megérkeztünk Konstantinápolyba, ahol a hajó letett majd tovább vitorlázott. A kikötőben maga a török szultán fogadott, palotájába vitt, ahol azonnal megkezdtük a tárgyalásokat. Most láttam csak hasznát a sok bornak. A szultán folyton csak a tokajit itta, még szerencse, hogy vittem eleget. A tárgyalásokat nemsokára befejeztük, a szultán most már úgy tekintett, mint legjobb barátját.

Hej, Münchhausen, mondta, nagy szolgálatot tettél nekem, hogy megismertettél ezzel a borral. Hiszen ez valóságos mennyei nektár, minden cseppje aranyat ér! Tényleg, mivel is hálálhatnám meg neked? Jó, már tudom – aranyért aranyat. Odahívatta főkincstárnokát és az mondta: ez az úr Münchhausen báró, a legjobb barátom. Annyi aranyat vihet el a kincstárból, amennyit szolgája elbír. Én ekkor odaszólítottam szolgámat Herkulest. Ide figyelj, annyi aranyat vihetünk el a kincstárból amennyit egy ember elbír. Most mutasd meg, mit tudsz! Bízza csak rám nagyságos báró úr, nem lesz abban hiba. Azzal elment a kincstárba, összecsomagolta annak minden aranyát, vállára kapta és vitte egyenesen a kikötőbe.

Hajót béreltünk és amilyen gyorsan csak lehetett, elvitorláztunk a kikötőből. A főkincstárnok, aki kétségbeesve figyelte, hogy szolgám a kincstár minden aranyát elviszi, halálraváltan rohant a palotába. Az idegen effendi elvitte az összes kincset – hebegte. A szultán dühbe gurult. Semmirekellők – ordította, tátott szájjal nézitek, hogy a kincstárt kirabolják? Azonnal fogjátok el őket! Rohant is utánunk a főkincsárnok és az udvar minden fegyverese, de mire a kikötőbe értek, már csak hajónk vitorláit láthatták. Lógó orral kullogtak vissza urukhoz és jelentették, mi történt. A szultán rettenetes haragra gerjedt. Azonnal odarendelte a flotta admirálisát és megparancsolta, hogy induljon üldözésemre.

Messze voltunk már a kikötőtől, mikor észrevettük, hogy nyomunkban az egész török flotta. Hajóik sokkal gyorsabbak voltak, mint a mienk. Egyre fogyott a távolság, úgy látszott, hogy hamarosan utolérnek bennünket. Kétségem sem volt – ha az admirális elfog – leütik a fejemet. Nem szerettem volna megválni ettől a becses testrészemtől, ezért előszólítottam szolgámat, Szélfúvót, mutassa meg tudományát. Báró úr, mit tegyek? Ha mindkét orrlikamból fújom őket, elsüllyed az egész flotta. Ezt mégsem engedhettem meg, hiszen a szultán igazán nagylelkű volt. Megparancsoltam hát szolgámnak, hogy csak egyik orrlikával fújja a flottát. Ez meg is történt, így a török hajókat mind visszafújta a konstantinápolyi kikötőbe.

Hiába volt az enyém a török szultán minden kincse, balszerencsém kalózok útjába vetett, akik kirabolták a hajót. Még szerencse, hogy életünket meghagyták. Báró úr – mondta a kapitány – bizonyára ön is hallotta, milyen sokat ér a jegesmedvék bundája. Hajózzunk fel az északi sarkra és rakjuk meg a hajót jegesmedvebőrrel. El is hajóztunk a mackók honába. Ezek az állatok rendkívül veszélyes fenevadak és nem szívesen válnak meg a bundájuktól. Csak az első példány elejtése volt nehéz. Villámgyorsan lerántottam a bőrét és magam bújtam a helyébe. Éppen idejében, mert a többi mackó gyanakodva közeledett. Úgy tettem, mintha magam is közéjük tartoznék, brummogtam, dörmögtem és barátságosan ölelgettem őket.

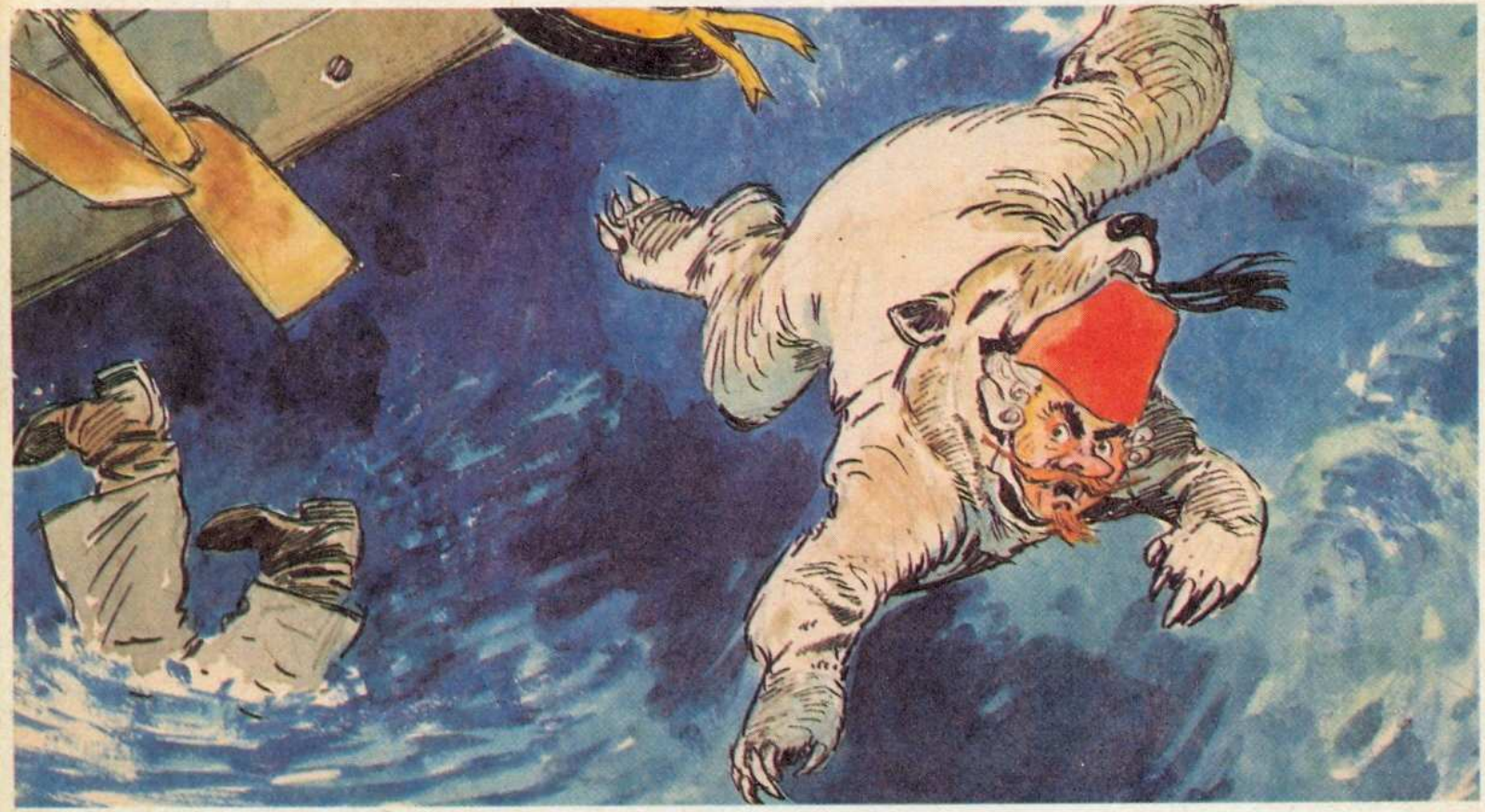

A mackók teljesen gyanútlanok voltak, nyilván azt hitték, én is az atyafisághoz tartozom. Szegények nem tudták, hogy nekem legjobban a bundájuk tetszik. A nagy barátkozás és ölelgetés közben vadászkésemmel szép csendben elejtettem valamennyit. A medvebőrökkel megraktuk a hajót és elindultunk Oroszország felé, ahol jó ára van a medvebőrnek. A mackóbundát le sem vettem magamról, nem is tudom anélkül hogyan bírtam volna ki a nagy hideget. De a tengeren semmit sem lehet kiszámítani. Hatalmas vihar tört ki, valósággal lesöpörte a vitorlákat, majd a hajót is felborította. Én a tengerbe zuhantam. Két derék szolgám, Herkules és Szélfúvó is odaveszett. Azt reméltem, hogy talán valami roncsdarabba kapaszkodva megmenthetem az életemet.

Sajnos a tenger elnyelte a hajó roncsait is. Úsztam, úsztam, de magam sem hittem, hogy megmenekülök. Szerencsém most sem hagyott el. Egy kíváncsi tengeri csikó húzott el mellettem, nyilván sohasem látott még bárót medvebőrben. Itt a lehetőség! – gondoltam. Elkaptam, a hátára vetettem magam és jól megsarkantyúztam. Vágtatott is, ahogy bírta. Tengeri paripámat arra irányítottam, amerre a szárazföldet sejtettem. Már hosszú ideje tartott ez a szokatlan „lovaglás", amikor hatalmas árnyék került az utunkba. Egy óriási cethal volt. Nem sokat teketóriázott, bekapta a csikót lovasával együtt. Olyan szerencsésen nyelt le, hogy semmi bajom sem történt.

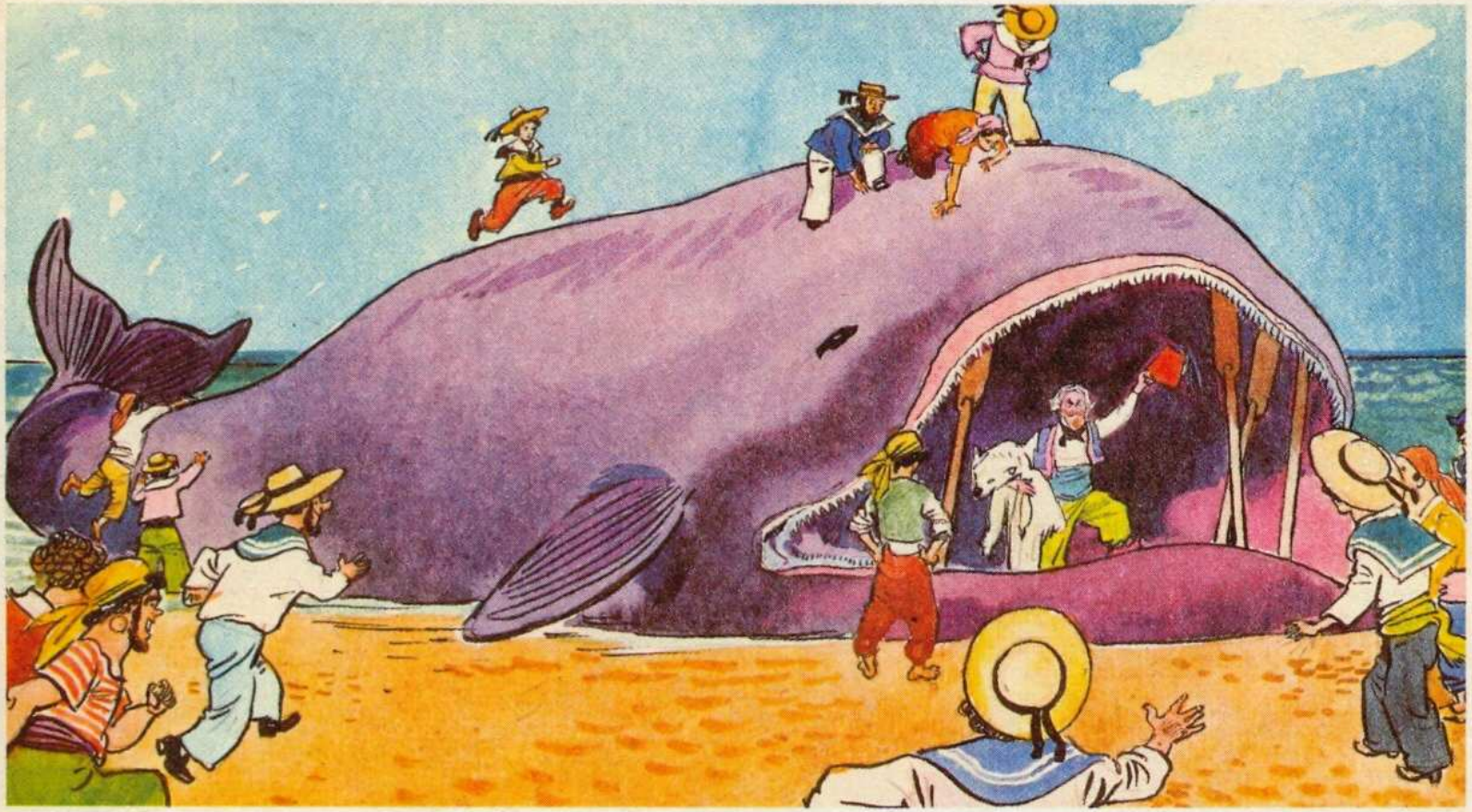

A bálna gyomrában kissé büdös volt, de legalább jó meleg. Ami a legfontosabb – éltem. Sötét volt, csak akkor jutottam némi világossághoz, amikor a szörnyeteg vizet nyelt. A bezúduló vízáradatban arra kellett vigyáznom, hogy meg ne fulladjak. Szerencsére a cet gyomrában találtam egy csónakot evezőstől, keservesen belemásztam. Nagyon unatkoztam, szerettem volna minél előbb megszabadulni a fogságból. A bálnát nem zavarta jelenlétem – engem annál jobban. Elkezdtem hát döngetni az oldalát az egyik evezővel. Ez annyira nem tetszett neki, hogy egyre jobban hányta-vetette magát. Arrafelé hajózó bálnavadászok észrevették, elejtették és a partra vontatták. Felpeckeltem a száját az evezőkkel és kényelmesen kisétáltam a partra.

A bálnavadászok nagyon meglepődtek, amikor látták, hogy az elejtett cet torkából egy ember sétál ki. Bemutatkoztam, nevem hallatán megértően bólintottak. A híres Münchhausen báró? – akkor mindent értünk. Én meg azt kérdeztem, hol vagyunk? Mikor megmondták, hogy Afrikában, rajtam volt a meglepődés sora. A cet ugyancsak hosszú utat tehetett meg, míg az Északi sark közeléből az afrikai partokhoz ért. Node sebaj, mondtam, legalább megismerem Afrikát is. Békésen sétálgattam a forró homokon, egyszerre csak előttem termett egy hatalmas hím oroszlán. Nem volt más hátra, mint az, hogy elszaladjak, – ha tudok. Amint hirtelen megfordultam, látom ám, hogy a hátam mögött egy óriási krokodil tátja a száját.

Ezek úgy látszik belőlem akarnak ebédelni, anélkül, hogy előzetes beleegyezésemet kérnék. A rémülettől mozdulni sem mertem. A két bestia közül úgy látszik az oroszlán lehetett az éhesebb, mert ugrott. Én is ugrottam vagy inkább hasaltam, de olyan szerencsésen, hogy nekem – az ijedtségen kívül – semmi bajom sem történt. Nem tudom, meglepődött-e az oroszlán, amikor meglátta a krokodilt, de megállni már nem tudott, egyenesen a torkában kötött ki. Ebédeljétek csak meg egymást, – jó étvágyat kívánok. Föltápászkodtam és tisztes távolságból néztem a két fenevad küzdelmét. Sehogy sem tudtak egymással elbánni, tajtékoztak, marakodtak, de hiába, szabadulni nem tudtak. Hosszas küzdelem után végül mindkettő megfulladt.

A két fenevadtól megmenekültem, de mi lesz most? Melyik részén vagyok Afrikának? Ezt még a bálnavadászok sem tudták, csak annyit, hogy valahol a nyugat-afrikai partokon lehetünk. Bár maradtam volna velük, most biztonságban lennék. A tengeren egy hajó vitorlái tűntek fel. Hamarosan kikötöttek, a hajóból John Left, a híres Afrikakutató szállt ki. Odasietett hozzám és átölelt: Drága barátom, már régóta szerettem volna veled találkozni, de mindig elkerültük egymást. Egy pillantást vetett a háttérben vonagló bestiákra: nem tudom, ezt hogyan csináltad, de látom, hogy teljesen fegyvertelen vagy. Ez a hőstett méltó hozzád. Nincs még egy vadász a világon, aki fegyver nélkül így elbánt volna ezzel a két szörnyeteggel.

Meghívott hajójára, hogy megünnepeljük találkozásunkat és szerencsés megmenekülésemet. Elbeszélgettünk a régi szép időkről, amikor még együtt vadásztunk. Tarts velem, kérlelt, úgyis meg akarod ismerni Afrikát, nekem pedig szükségem van egy olyan kiváló vadászra, mint Münchhausen báró. Szívesen maradtam, mert bizonyos volt, hogy vele, a híres Afrika-kutatóval még sok szép kalandban lesz részem. Legott kiadta a parancsot az indulásra. Sajnos nem lehet Uram, jelentette a kormányos, teljes a szélcsend. Már egy hete vesztegeltünk, de még csak egy szellő sem fodrozta a tenger vizét. Egy reggel a hajósinas lekiáltott az árbóckosárból: bálnák a távolban! Hamar ide a bálnaszigonyt!

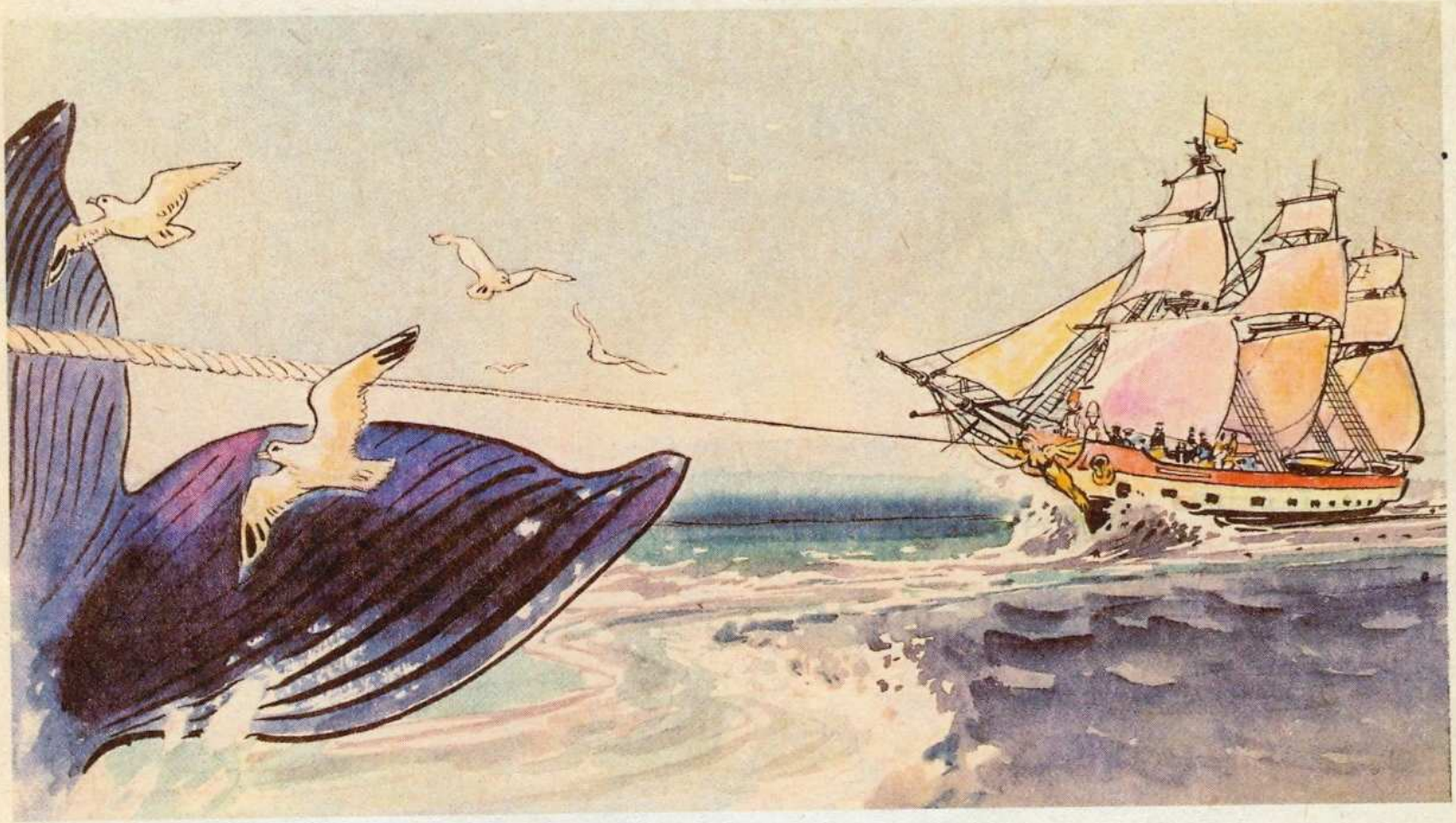

Megvártam, amíg egész közel kerülnek, majd megcéloztam egy pompás példányt. Már repült is a szigony, egyenesen a bálna hátába. Az óriás nagyot rántott a szigonykötélen, menekülni próbált, de nem tudott. A kötél villámgyorsan pergett le a tartódobról. Egyszer csak elfogyott és a hajó hatalmas lendülettel követte a száguldó cetet. Legalább tíz mérföldes sebességgel vontatta a hajót, szerencsére délnek, amerre éppen igyekeztünk. Elhúztunk Nyugat-Afrika legszebb tájai mellett, megkerültük volna talán még a Jóremény-ség fokát is, amikor óriási vihar tört ki. Az orkán elszakította a szigonykötelet, így hajónkat most már a vihar repítette. Dagadó vitorlákkal száguldottunk, ki tudja, merre?

A vihar ereje nőttön-nőtt. Már attól tartottunk, hogy hajónk darabjaira hullik szét. Ekkor különös dolog történt. A ciklon hatalmas tölcsért képezett és valósággal a levegőbe szippantotta az egész alkotmányt. Egyre gyorsabban repültünk, lehettünk talán már ezer mérföld magasan is. Hajónk még mindig emelkedett, így repültünk a szelek szárnyán egyre magasabbra. A vihar úgy sodort bennünket, mint könnyű pillét. Egyszerre csak egy kerek, fényes szigetet pillantottunk meg, hatalmas hegyekkel. Hajónk – úgy tűnt – mintha a sziget fölött lebegne, de ugyanabban a magasságban. Hamarosan rájöttem, hagy amit én szigetnek nézek, az nem más, mint maga a Hold. A Föld, mint valami óriási tányér, mélyen alattunk volt.

Régi vágyam volt, hogy eljussak a Holdba, de úgy látszik, most hagy cserben a szerencsém, amikor itt vagyok a közelében. Ezt az alkalmat nem mulaszthatom el. Amint ezen elmélkedtem, egyszer csak látom ám, hogy elrepül mellettünk egy hatalmas griffmadár. Egy pillanat alatt a hátán termettem. Földi méretekkel mérve szokatlanul nagy volt, kiterjesztett szárnyai elérték az ötven lábat. Kényelmesen elhelyezkedtem a hátán. Mint megtudtam, a holdbéliek ezeken a madarakon közlekednek, ha utazni támad kedvük. Tisztán láthattam már a Hold krátereit. Arra ösztökéltem, tegyen le valamelyik kráter oldalában. A madár megértette, mit akarok, néhány kört repült még, majd letett a Holdra.

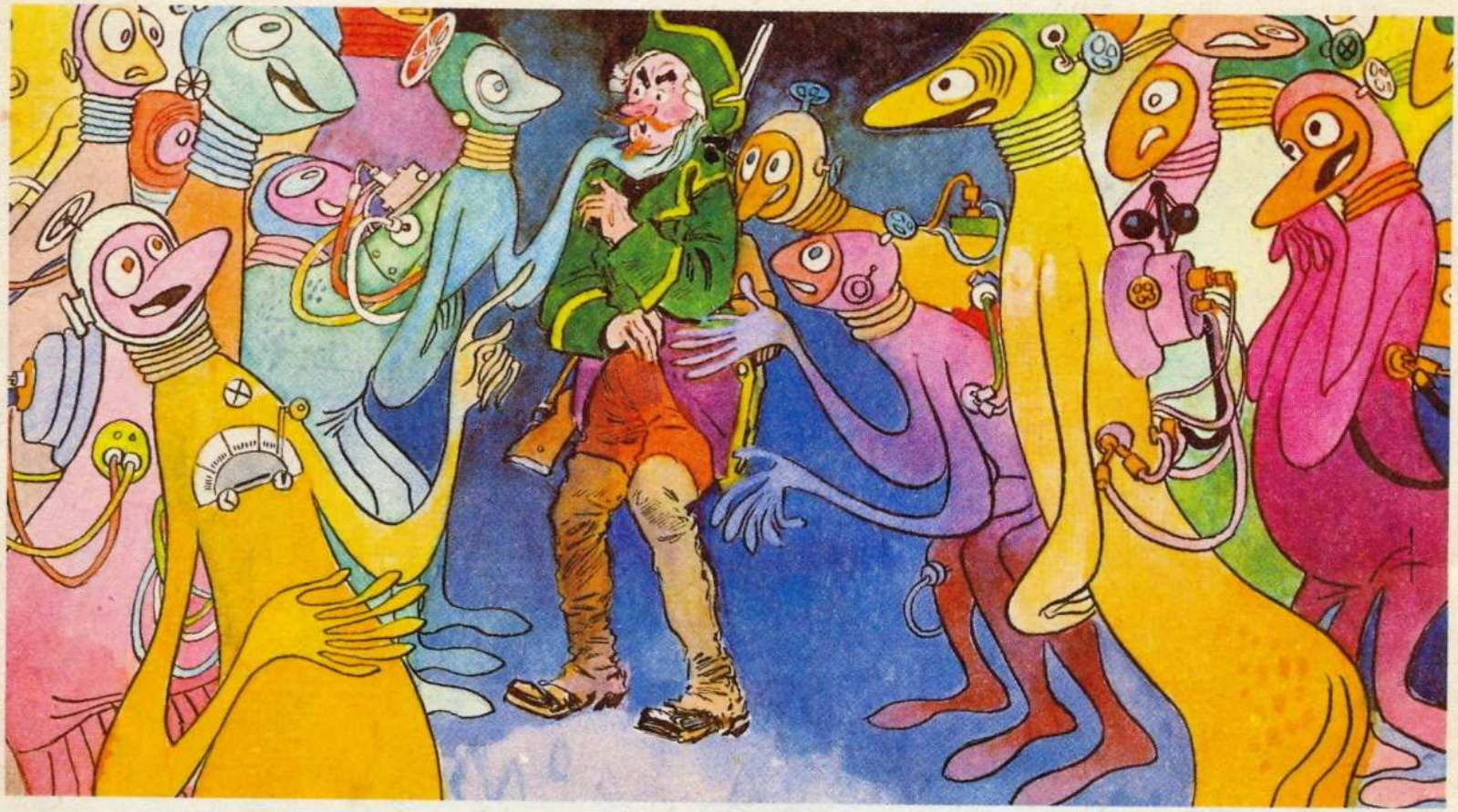

A táj csodás volt, mintha egy álombeli országban járnék. Palotáik mind gömb alakúak, úgy látszik ez illett legjobban az ottani éghajlathoz. A holdbéliek észrevették, hogy idegen érkezett közéjük, körülvettek, nagyon kedvesek voltak. A földi lényekre még csak nem is hasonlítottak. Egyik-másik odajött hozzám és megtapogatta az arcomat. Három lábuk, hatalmas orruk volt, két kezük mindegyikén hat ujj. Teljesen meztelenek voltak, de ezt a bőrük színe miatt alig lehetett észrevenni. Legfontosabb szerveiket cserélhetik, ha valami elromlik, eldobják és vesznek egy újat. Mindkét szemük kivehető és akkor is látnak velük, ha a kezükben tartják. Szemük színe a divattól függ, ha elunják, újat vásárolnak.

A földiekétől teljesen eltérő a táplálkozásuk, havonta csak egyszer esznek. A szomjúságot nem ismerik, nem is isznak. Irigyeltem is őket, bár nálunk is ilyen egyszerű lenne az evés és az ivás! Elismerem, mindez hihetetlenül hangzik de ha bárki is kételkednék, elutazhat a Holdba és meggyőződhet róla, hogy minden szavam igazság. Nagyon kellemes heteket töltöttem el közöttük, de a honvágy annyira elfogott, hogy elhatároztam, hiába a szíves marasztalás, visszatérek a Földre. De hogyan? Eszembe jutott, hogy még a hajóról nálam maradt két hosszú madzag. Az egyiket odakötöztem egy fához, hozzá a másikat, majd megint az elsőt és ismét a másikat. Hosszadalmas munka volt, de végül sikeresen visszaérkeztem a Földre.

Annyira elfáradtam, hogy elnyomott az álom. Amikor másnap felébredtem, egy tavacska partján találtam magam. Felismertem a környéket, hiszen sokszor vadásztam már arra. Mégiscsak jobb a Földön, mint a Holdban – gondoltam – bár a Hold nagyon érdekes és sok mindent láttam –, a legjobb otthon. Igen, de ahhoz előbb haza kell, hogy érjek. A környék teljesen elhagyatott volt, közel s távol mégcsak egy falut sem láttam, ahol lovat, vagy kocsit bérelhettem volna. Gyalog menni nem volt kedvem, kastélyom pedig vagy két napi járóföldre lehetett. Ekkor vettem észre, hogy a tavacska tele van vidáman lubickoló vadkacsákkal. De jó lenne, ha én is úgy tudnék repülni, mint ők! Elrepülnék és meg sem állnék, amíg csak haza nem érek.

Hirtelen merész gondolatom támadt. Tudtam, hogy a vadkacsák nagyon falánk állatok, megesznek mindent, ami megehető. Volt a zsebemben egy darab holdbéli szalonna, még a madzagból is maradt. Összekötöttem a két madzagot, végére a szalonnát. Odadobtam a csalétket a kacsáknak, aggódva figyeltem, észreveszik-e. Hamarosan megtalálta az egyik és bekapta. A szalonna gyorsan keresztülment rajta, nem volt hozzászokva az ilyen táplálékhoz. Alighogy kikerült belőle, máris ott termett a második és ő is bekapta. Mondanom sem kell, hogy hasonló eredménnyel, mint az első. Ugyanígy járt a harmadik és a negyedik, majd valamennyi társuk. A nehezén már túl voltam, most minden attól függött, mit csinálnak a kacsák.

A madzag végét a derekamhoz kötöttem, majd jól megrántottam. A kacsák megijedtek és elkezdtek szárnyaikkal csapkodni. Egy pillanat és a levegőbe emelkedtünk. Kabátom két szárnyával irányítottam őket. Már jó ideje repültünk, mikor végre feltűntek a hazai tájak. Kastélyomhoz értünk. Elkezdtem rángatni a madzagot, amitől a kacsák annyira megzavarodtak, hogy leszálltak. Végre otthon voltam. Kedves barátaim! Üresek már a kancsók, elfogytak a történetek is. Gyakran volt úgy, hogy azt hittem, még a következő percet sem élem meg, nemhogy a napot, amikor mindezt elmesélhetem. A legfontosabb tanulság az, hogy mindig csak a tiszta igazat mondjuk. Ne legyen Münchhausen báró a nevem, ha magam is nem így cselekedtem.

Tisztelt vadásztársak,
Kedves barátaim!
Remélem tetszettek
Merész kalandjaim.
Volt olyan, jól tudom,
Mely furcsának tűnhet,
De az ég a tanúm,
El sem mondtam mindet.
Ha találnánk netán,
Olyan gyáva törpét,
Aki nem hinné el,
Hogy ez mind megtörtént,
Kísérje megvetés!
Mert az ilyen ember,
Hol a hős cselekszik,
Még moccanni sem mer.
Lapuljon a gyáva,
Úgyse viszi sokra,
Mi pedig induljunk,
Újabb kalandokra!

Münchhausen báró csodálatos kalandjai (2).
Rajzolta: Zórád Ernő
Szerkesztette és szövegét Bürger műve nyomán írta:
Erdei D. András

Kiadja a Lapkiadó Vállalat
a Magyar Média közreműködésével
Felelős kiadó: Siklósi Norbert vezérigazgató
Telefon: 221-285, 429-174

Kiadási és terjesztési ügyek:
Magyar Média Kereskedelmi Iroda
1146 Bp. Hungária krt. 133.
Telefon: 222-658, 423-534

A kiadvány diafilm változatban is kapható a
Diafilmgyártó Vállalat mintaboltjában
(V., Tanács krt. 2.)

Terjeszti a Magyar Posta
ISBN 963 273 017 8
Révai Nyomda Egri Gyáregysége
F. v.: Horváth Józsefné dr.

Ára: 25,— Ft

JÖN! JÖN!

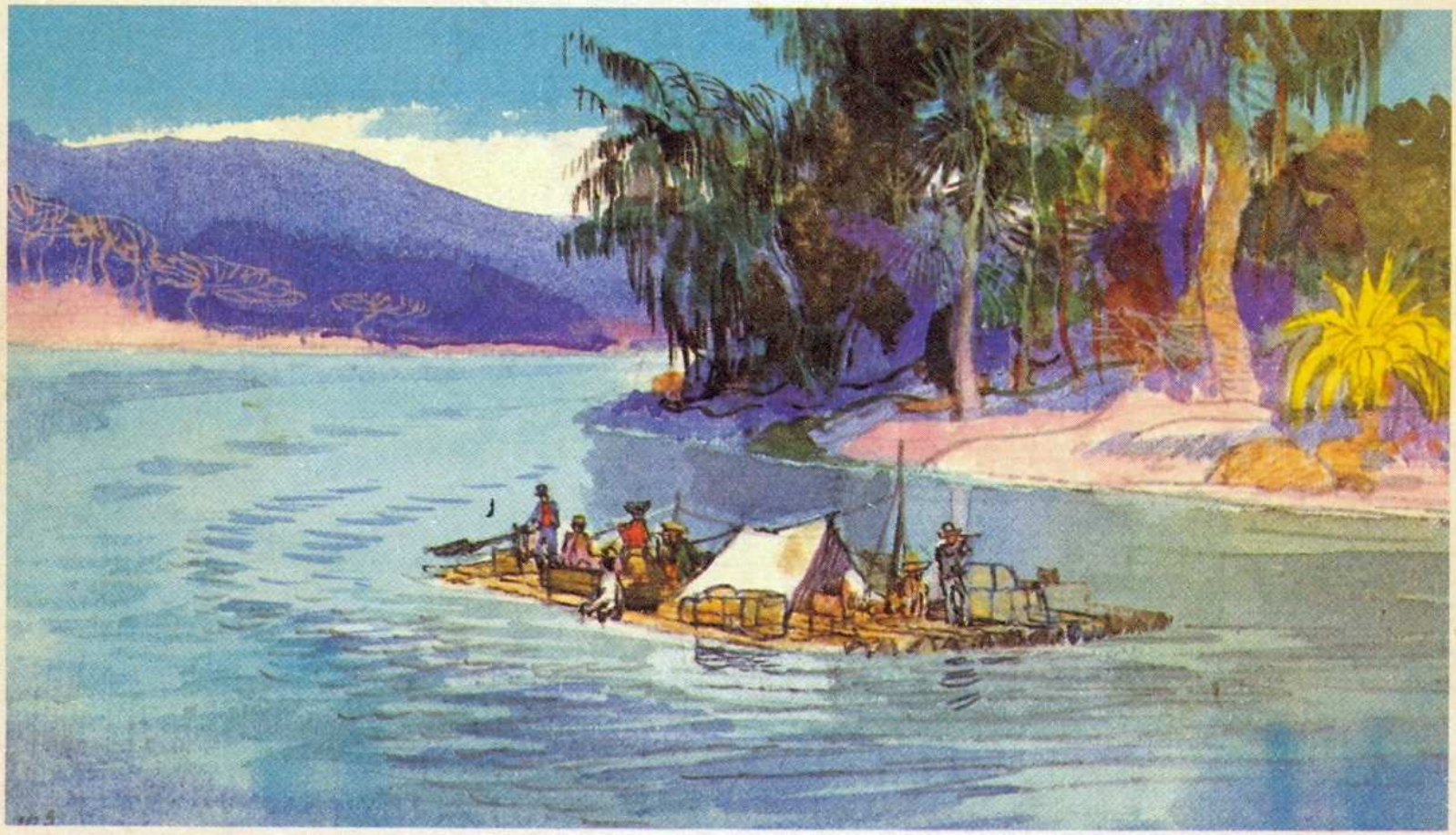

Verne

kétévi vakáció